

Regentparret på Odden d. 22. marts 2008

Det var en bidende kold dag med stiv kuling og varsel om sne (som dog ikke kom). Regentparret havde meldt sin ankomst for at deltage i markeringen for 200-års dagen for vores søhelt, Peter Willemoes' død under søslaget mod Englænderne ud for Sjællands Odde.

Når jeg skriver ”vores”, må jeg selvfølgelig indskyde, at han er født i Assens **som oldebarn af Hans Peter Dreyer, en bror til min (Ingelises) 6. Oldefar.** Det er Odsingerne selvfølgelig lige glade med, men alligevel-----

Fra "Slaget på Reden" 2. april 1801. Maleri af Mølsted

Hans valgsprog: "Tapperhed ærer, fejhed vanhæder"

I 1960'erne havde næsten alle, som var født 1950 +/- 10 år dette valgsprog: **"Lev stærkt – dø ung"** på grund af Willard Motleys bog af samme navn. Det kunne også have været Peter Willemoes's.

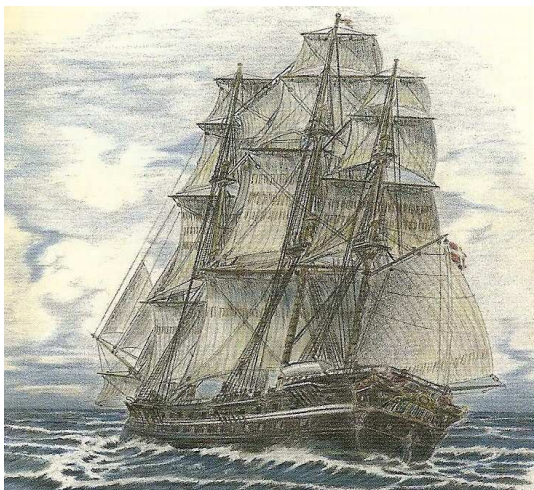
Historien om ham KORT:

Han var kun 24 år gammel, men højt respekteret bl.a. for sin indsats mod selveste Horathio Nelson i "Slaget på Reden" 1801 ved København som 17-årig.

I kampen mod Englænderne d. 22. marts 1808 ud for Sjællands Odde, ombord på "Prinds Christian Frederik" blev han ramt af en kanonkugle og skyllet overbord.

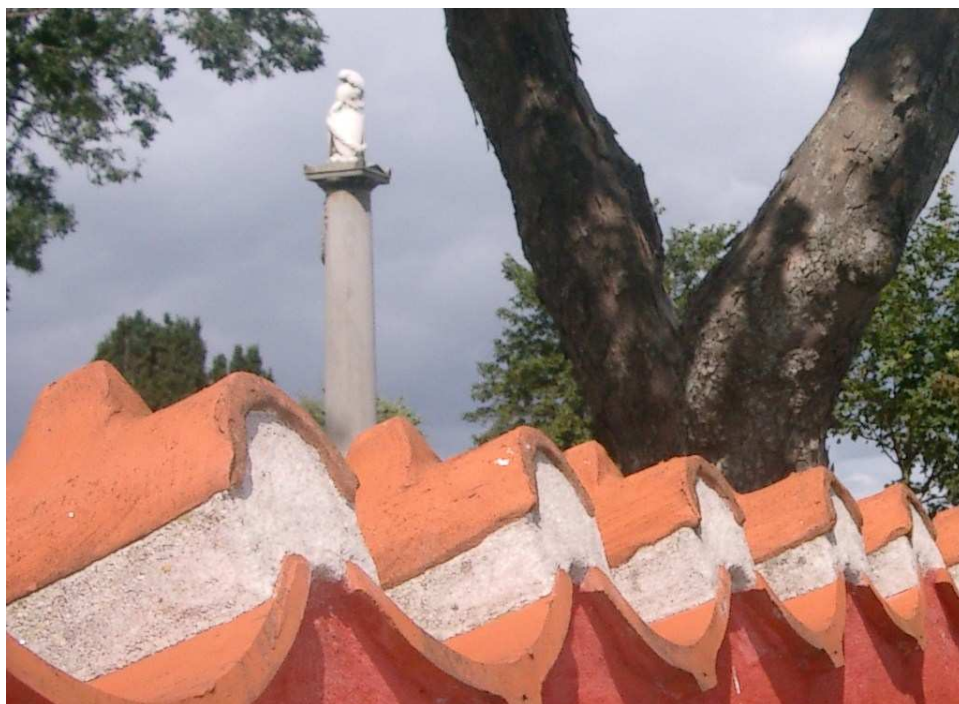
I dette slag døde i alt 72 danske søfolk, og 136 blev såret. Englænderne havde 55 døde og sårede.

Flere af dem drev senere i land, og på Odden Kirkes lille smukke kirkegård blev de danskere, der kunne identificeres, begravet fælles d. 7. april 1808. De engelske søfolk blev begravet på marken, omtrent der hvor Havnebyen nu ligger.

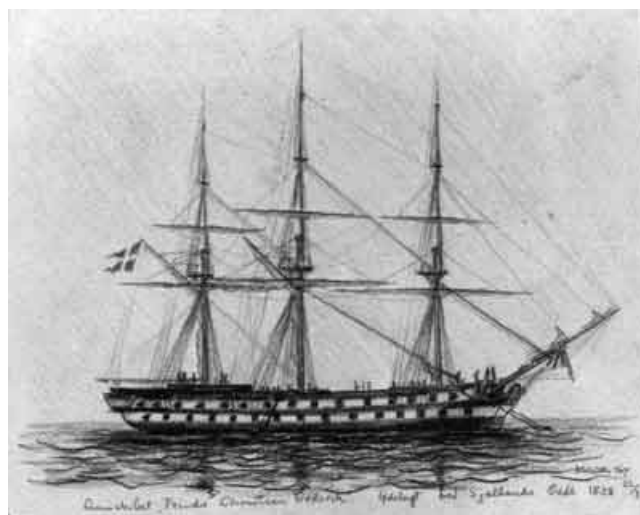
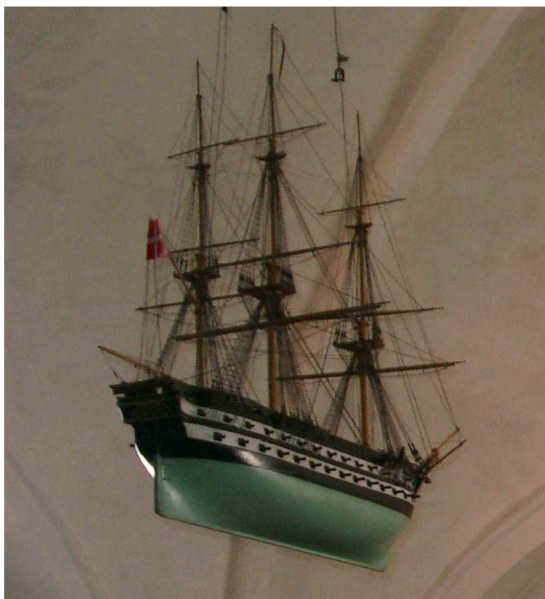
I Berlingske Tidende kunne man den 5. maj 1808 læse en udførlig beskrivelse af kampen. Det var jo en sørgelig meddelelse, at Danmark både havde mistet sit flotte linieskib – og søhelten Willemoes.

De lokale bjærgningsarbejdere havde haft kvarter på Anneberg, og godsejeren Lorentz Fribert betalte udgifterne til en Mindesøjle, der blev sat på fællesgraven på Odden Kirkegård

Den er ikke nær så høj som Nelson's i London, men dog noget at være stolt af.

I Odden Kirke hænger en nøjagtig kopi af ”Prinds Christian Frederik”, som er fantastisk flot ud- og gennemført. Se bare her:

Selve dagen 2008, og hvorledes vi oplevede den:

Vi sad over morgenkaffen og sludrede om, hvorledes vi skulle gribe sagen an – ikke let! Peter ville egentlig – en ganske lille smule – gerne deltage, men som skrevet var det en rigtig vinterdag – blæst og kulde.

Selve kirken var reserveret til de prominente gæster, der inkluderede bl. a. Forsvarsminister Søren Gade, Bertel Haarder og diverse maritime chefer med masser af sildesalat på brystet.

Nu er det jo således på Odden, at det ikke er de offentlige busser der slider vejbanen mest. Hvis vi ville tage bussen, måtte vi regne med, at vi så skulle være ved kirken i 2 timer før vi kunne komme tilbage igen. Det var oven i købet ikke sikkert, at vi kunne få plads i det opvarmede telt med ”storskærme” som i dagens anledning var sat op til os borgere. Det syntes derfor ikke at være en tryk model for os frossenpinde.

Vi *havde* allerede udelukket muligheden for at parkere ved kirken – det blev os frarådet i den lokale presse.

Vi *skulle* finde et kompromis, som ville gøre os begge tilfredse. Vi blev enige om, at løsningen var, at Peter skulle køre mig derhen og sætte mig af. Han ville så køre til Købmanden og købe avisen, for at sidde og læse den med udsigt til Kattegat mens jeg fik lidt Kongerøgelse ved kirken.

Peter havde forinden været ved havet for at kontrollere, at sikkerheden var i top – og se bare: Bugten var nærmest spækket af krigsskibe. Således overbeviste over at være under militær beskyttelse kunne vi sætte vores plan i søen.

Som aftalt – så gjort:

Jeg blev behørigt afleveret kl. 10.20 til det kæmpe opbud af politi, militær og hjemmeværn. Jeg gik op til teltet og troede at Dronningen var ankommet og på sin plads i kirken, for selve gudstjenesten var annonceret til at starte kl. 10.00. Der sad en masse mennesker på stolene og kiggede op på 2 TVskærme .

De havde åbenbart siddet der længe – og turde ikke rejse sig; I så fald var der risiko for at deres plads blev indtaget af en anden.

Vi ventede og ventede, og på et tidspunkt tænkte jeg: Nåh, det er ikke kun busserne der ikke holder tiden – selv gudstjenester er forsinkede.

Jeg stod ved siden af en teen-age pige i teltet, og kan ikke lade være med at beskrive hendes reaktion: ” Skal det være storskærme? De er da ikke større end den, jeg har på mit værelse!” Det kunne jeg da kun give hende ret i, jeg stod selv og ønskede, jeg havde taget min teaterkikkert med, så jeg kunne se, hvad der foregik i kirkeskibet. Nåh, men vi er trods alt på Odden, og ikke i Parken.

Mens vi ventede på – troede jeg – gudstjenesten, fik vi udleveret den flotte folder, hvori lå en beskrivelse af søslaget og andre interessante detaljer:

Efter 10 minutters venten, hvor der absolut INTET skete, blev jeg som sædvanlig utidig, og gik udenfor igen. Med lidt udfrigten af politifolkene, gik sagens alvor op for mig: De kongelige og deres prominente gæster var slet ikke ankommet endnu!

Straks gik min tanke til – nej, ikke søens folk – men Peter, som kunne komme til at sidde ved kysten meget længe, og SÅ meget interessant står der nu heller ikke i vore dages aviser.

Byens børn ventede også spændte fra deres gode udsigtsplads på kirkemuren, så jeg tog vanterne på igen og væbnede mig med tålmodighed, mens jeg udtænkte plan B: Evakueringen af Peter.

Som skrevet i indledningen, var det stormvejr, endda så slemt at færgerne fra Århus var indstillet. De kongelige ankom derfor med helikopter.

Måske skyldtes forsinkelsen af gudstjenesten Prins Henrik (som åbenbart ikke har lært tricket med hattenål og en næve solidt plantet på toppen). I Hvert fald tog hans kasket sig en uplanlagt flyvetur. Men også denne situation blev reddet af forsvaret.

”Kasketens flugt”

I den forbindelse husker jeg en episode fra min barndom med en badebold, som i et ubevogtet øjeblik blev taget af vinden. Selvom vi børn spænedede alt hvad vi havde lært, lykkedes det ikke at indhente den, og det var endda på en sommerdag i pænt vejr!

Heldigvis kunne Henrik formodentlig have lånt sig frem på flådestationen, men så galt gik det altså ikke i denne omgang.

Endelig oprandt det store øjeblik:

Da det fine følge var vel installeret på bænken, og de første klokkeklemte lød, var tiden inde til omtalte plan B, som gik ud på, at jeg ikke nødvendigvis skulle overvære den efterfølgende kransenedlæggelse – den kan jeg se næste år – dog uden Dronning.

Altså gik jeg udenfor kirkemuren for at ringe til Peter, og der mødte dette syn mig:

Da vidste jeg i hvert fald, hvad der IKKE var årsag til forsinkelsen: Vask af ”Krone 1”

Det er muligt, den har kørt fra København, men det må da formodes at de har en vaskehal på flådestationen, som kunne have fjernet det værste møg. FY, Margrethe !!!!

Peter fik klappet avisen sammen, og hentede mig i vores rene bil

Det er ham, der kommer kørende til venstre i billedet.

Der skulle bagefter serveres gule ærter til delegationen, og – lidt kongelig har man da lov at være –
DET FIK VI OGSÅ!